

кава поразѣ, обхрни вече милосливѣя си погледъ камъ твоето сжзданіе, Нека вече да не трепере подобній отъ подобній си; нека да падне вече смъртоносното желѣзо отъ рѣцѣтъ му, и нека чистъ вѣтрецъ развѣе смрадната воня, що е усквернила и живо и мъртво по земята. И тогава, дано човѣшкія родъ, сега ослабналъ, изново са сжвземе, надналитъ пакъ да са исправятъ и на отчаенитъ изново да имъ доде сжрце на мѣсто, тѣй като да може сѣки да са радва и наслаждава отъ твоитъ безкрайни благодѣянія, за да ти принося на сѣко време, на сѣки часъ, хвалби и благодаренія и, съ умилено сжрце да слави святото Ти име во вѣки вѣковъ!

Но що е това? какви слухове са пакъ пржескатъ? Тукъ купчина хора са сбрале и приказватъ нѣщо си, приказватъ, приказватъ и пакъ млжкватъ и са замислятъ; тамъ други са сбрале и, плахо-плахо са сноглѣждатъ, татакъ други надвесиле глава и тѣжно на земята гледатъ. Има нѣщо; пакъ работата е шуцава!

О, Боже, да ли страшнія гратъ ще да избіе и останалитъ? Ще ли са заличатъ и тѣ отъ книгата на живитъ? Сключвамъ съ думитъ на спасителя:

Отче мой! ако е възможно нека заминетая чаша; не обаче както азъ искамъ но както искашъ ти.

Ев. Матій Г. 26. Ст. 29

Готвахъ се вече гласъ да издигна,
Весело, гордо нѣсенъ да викна,
Мжчно станж ми се да ридая,
Време за слава, мисляхъ, настая

Мисляхъ, но горко! Гусло, любезна!
Бжджше златно катъ сънь исчезна,
Братската кръвъ бѣ всеу проляна,
Жалость горчива покри Балкана.

Огненъ вѣсторгъ се бърже понари,